

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **nezletilý A. V.**, zastoupen zákonným zástupcem A. S., zast. Mgr. Markem Hudlickým, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, čj. OAM-46/LE-LE05-ZA18-PD1-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 11. 2019, čj. 60 Az 10/2019-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 4. 2015 byla žalobci udělena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť otci žalobce (A. S.) byla udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 12. 2018 bylo rozhodnuto o žalobcově žádosti o prodloužení doplňkové ochrany tak, že podle § 53a odst. 4 zákona o azylu se doplňková ochrana neprodlužuje. Otci žalobce nebyla prodloužena doplňková ochrana, zásadně se tedy změnila osobní situace žalobce, která vylučuje prodloužení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobce nesplňuje některou z podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Na základě skutečností uvedených žalobcem dospěl k závěru, že ani v této souvislosti mu nelze prodloužit doplňkovou ochranu. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u krajského soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného a krajského soudu jsou diskriminační, rozsudek krajského soudu zasahuje do jeho subjektivních práv a je v rozporu se zájmy na ochranu soukromého a rodinného života. Žalovaný ani krajský soud se podle názoru stěžovatele nevypořádali s přiměřeností zásahu rozhodnutí žalovaného do soukromého a

rodinného života stěžovatele dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2018, čj. 6 Azs 201/2016-46). Vzhledem k tomu, že je stěžovatel nezletilý, kterému byla udělena mezinárodní ochrana za účelem sloučení rodiny, je toto pochybení o to závažnější.

[4] Podle stěžovatele je rozhodnutí žalovaného a krajského soudu nepřezkoumatelné také proto, že ve svých rozhodnutích citují zprávy, které mají dokládat zlepšení bezpečnostní situace v Bělorusku, ale neuvádějí konkrétní skutečnosti, které mají z těchto zpráv vyplývat a v čem konkrétně spočívá zlepšení situace v Bělorusku. V tomto ohledu stěžovatel odkázal na zprávy a vyjádření ČR k dodržování lidských práv v Bělorusku, které měly být dle jeho názoru zohledněny. Podotkl, že Bělorusko je stále vnímáno jako autoritářská země.

[5] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

[6] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu, odkázal na správní spis, žádost o prodloužení doplňkové ochrany, své rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Správní rozhodnutí i napadený rozsudek jsou podle jeho názoru v souladu s právními předpisy. V průběhu správního řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav a žádost stěžovatele byla důkladně posouzena a nebyly zjištěny relevantní důvody pro prodloužení doplňkové ochrany. Námitky stěžovatele proto považuje za nedůvodné.

[7] Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně ji zamítl.

[8] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39).

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] NSS předně podotýká, že stěžovateli byla udělena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť otci stěžovatele byla udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu. Následně však otci stěžovatele nebyla prodloužena doplňková ochrana, a proto rovněž stěžovatel ztratil důvod pro prodloužení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu. NSS jen z úřední činnosti známo, že kasační stížnost ve věci neprodloužení doplňkové ochrany otce stěžovatele byla odmítnuta pro nepřijatelnost (usnesení NSS ze dne 29. 1. 2020, čj. 10 Azs 436/2019-28).

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že se žalovaný ani krajský soud dostatečně nevypořádali s přiměřeností zásahu rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany do soukromého a rodinného života stěžovatele a důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. K nepřezkoumatelnosti soudního a správního rozhodnutí lze poukázat na rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS atd. Krajský soud a žalovaný

pokračování

postupovali v uvedených otázkách v souladu s touto judikaturou a dostatečně vysvětlili, jak uvažili o těchto otázkách.

[12] K soukromému a rodinnému životu stěžovatele se krajský soud vyjádřil na stranách 6 a 7 napadeného rozsudku. Konstatoval, že osobní situace stěžovatele nezakládá důvod, pro který by stěžovatel nemohl odcestovat do Běloruska a tam rozvíjet svůj osobní a rodinný život. Nadto bylo krajskému soudu z úřední činnosti známo, že otcí stěžovatele a jeho sestře nebyla prodloužena doplňková ochrana, a tudíž se vrátí do Běloruska nebo si upraví svůj pobytový status v ČR. Žalovaný k tomu na straně 3 a 4 svého rozhodnutí uvedl, že vzhledem k nízkému věku stěžovatele lze očekávat, že začlenění do života v Bělorusku by pro něj neměl být problém, navíc ve své blízkosti bude mít pravděpodobně svou rodinu, která mu se vším pomůže. Stěžovatel také netrpí žádným znevýhodněním. NSS se s těmito závěry ztotožňuje. Ve stěžovatelově případě se nejedná o zásah do soukromého a rodinného života, který by odůvodňoval udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Taková situace nastane pouze výjimečně (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, či ze dne 8. 6. 2011, čj. 2 Azs 8/2011-55).

[13] Stěžovatel ve správním řízení nenamítal žádné jiné okolnosti, které by odůvodňovaly vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil pouze k tvrzení stěžovatele, že nemá žádné doklady, a popsal, jakým způsobem může stěžovatel postupovat; vycházel přitom z informace Ministerstva zahraničních věcí. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nic dalšího netvrdil, nebyl žalovaný povinen zabývat se dalšími otázkami. Krajský soud proto jen nad rámec posoudil i situaci v Bělorusku. V tomto ohledu je možno vycházet také z rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany otcí stěžovatele a následného rozhodnutí o kasační stížnosti, v němž NSS konstatoval, že „*zdroje, ze kterých žalovaný vycházel, jsou relevantní, aktuální a důvěryhodné. Ačkoliv je Bělorusko dle citovaných zpráv považováno za autoritářský stát a z hlediska dodržování lidských práv jde o problematickou zemi, neznamená to nutně, že kterýkoliv občan této země je vystaven tomuto negativnímu vlivu (srov. např. usnesení ze dne 9. 1. 2020, čj. 7 Azs 168/2019-33)*“.

[14] Zákon o azylu a ustálená judikatura NSS tedy poskytují dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti. NSS neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

[15] Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a NSS ji proto odmítl podle § 104a s. ř. s.

[16] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 12. února 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu